

Sygn. akt III U 277/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Lucyna Oleszek

Protokolant sekretarz sądowy Agnieszka Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2015 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy F. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania F. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 10 marca 2015 r. **nr** (...)

I. **z m i e n i a** zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy F. J. prawo do emerytury w ustawowej wysokości, począwszy od dnia 1 lutego 2015 r.,

II. **s t w i e r d z a**, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do powyższego świadczenia,

III. **z a s ą d z a** od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy F. J. kwotę 120 zł (słownie: sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt III U 277/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 maja 2015 r.

Decyzją z dnia 10 marca 2015 r., zn. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy F. J. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji podano, iż wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.). Nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, a jedynie 13 lat, 6 miesięcy i 27 dni. Organ rentowy odmówił przyjęcia pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych w okresie od 1 marca 1996 r. do 31 grudnia 1998 r.

Wnioskodawca F. J. w dniu 8 kwietnia 2015 r. złożył odwołanie od tej decyzji, domagając się jej zmiany.

Na uzasadnienie podał, że decyzja jest błędna, gdyż w spornym okresie zatrudnienia od 1 marca 1996 r. do 15 stycznia 1998 r. w SP ZOZ w P. wykonywał prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych, pełnienie funkcji dyrektora do spraw leczenia pozostawało bez wpływu na obowiązki wykonywane w charakterze chirurga-ortopedy. Przede wszystkim wykonywał pracę w zawodzie lekarza na oddziale i bloku operacyjnym.

Brak stosownego świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych z okresu tego zatrudnienia nie może go obciążać i pozbawiać prawa do emerytury. Dodatkowo odwołał się do zeznań świadków.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które stanowiły o wydaniu zaskarżonej decyzji.

Ponownie stwierdzono, że wnioskodawca nie spełnia warunków do nabycia emerytury określonych w art. 184 ust. 1 w zw. z art. 27 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz w zw. z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze. Podniesiono, że spośród ustawowych warunków wnioskodawca wykazał 25-letni staż ubezpieczeniowy oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Natomiast na dzień złożenia wniosku emerytalnego nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Okresu zatrudnienia od 1 marca 1996 r. do 15 stycznia 1998 r.

w SP ZOZ w P. nie potwierdził właściwym świadectwem wykonywania pracy

w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał, że okresy pracy wykonywanej

w warunkach szczególnych może potwierdzić jedynie zakład pracy, ewentualnie jego następca, na podstawie posiadanej dokumentacji i w ściśle określonej formie, zgodnie z § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia. Ponadto

w spornym okresie wnioskodawca pełnił obowiązki Dyrektora do Spraw (...). Charakter tego typu pracy wiąże się z szeregiem prac administracyjnych i organizacyjnych, co stawia w wątpliwość możliwości wykonywania prac w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy w Przemyślu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca F. J. urodzony (...) z zawodu lekarz medycyny, specjalista ortopeda-traumatolog wystąpił w dniu 25 lutego 2015 r.

z wnioskiem o emeryturę, oświadczając że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na potwierdzenie okresów ubezpieczenia oraz charakteru zatrudnienia przedstawił świadectwa pracy, w tym świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawione przez Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej

w P. z dnia 10 grudnia 2014 r. W świadectwie tym wskazano, że w czasie zatrudnienia w szpitalu w P. od 15 września 1980 r. do 30 września 2007 r. stale

i w pełnym wymiarze czasu pracował w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych na stanowisku lekarza (operującego, asystującego do operacji i znieczulającego) w okresach:

- od 16 września 1981 r. do 31 maja 1984 r.

- od 1 kwietnia 1986 r. do 29 lutego 1996 r.

- od 16 stycznia 1998 r. do 28 lutego 2002 r.

Ponadto wnioskodawca dołączył archiwalną, zachowaną dokumentację dotyczącą rozliczenia dyżurów zakładowych w okresie od 1 marca 1996 r. do 31 grudnia 1998 r.

Ubiegając się o emeryturę wnioskodawca wykazał 25 lat okresów składkowych, okresów nieskładkowych i uzupełniających oraz 13 lat, 6 miesięcy i 27 dni stażu w szczególnych warunkach.

Decyzją z dnia 10 marca 2015 r. organ rentowy odmówił mu prawa do emerytury z braku 15-letniego stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Na okres pracy od 1 marca 1996 r. do 15 stycznia 1998 r. (1 rok, 10 miesięcy i 15 dni) wnioskodawca nie przedstawił bowiem świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. W tym czasie sprawował obowiązki Dyrektora do spraw (...).

Dowód: 1. Akta organu rentowego:

- wniosek o emeryturę z dn. 25.02.2015 r.
- świadectwa pracy,
- świadectwo pracy wykonywanej w warunkach szczególnych z dnia 10.12.2014 r.
- dokumentacja osobowa
- decyzja odmowna z dn. 10.03.2015 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca F. J. w dniu 30 sierpnia 1980 r. ukończył studia medyczne z tytułem lekarza. Następnie na podstawie skierowania do pracy w dniu 15 września 1980 r. został przyjęty do pracy na stanowisku lekarza stażysty

w Zespole (...) w P.. W ramach wstępnego stażu pracował przez rok tj. do 14 września 1981 r. na poszczególnych oddziałach funkcjonujących w szpitalu. Po odbyciu stażu, z dniem 15 września 1981 r. wnioskodawca rozpoczął pracę na oddziale chirurgicznym na stanowisku młodszego asystenta. Obowiązki według harmonogramu miał pełnić codziennie w godzinach od 7.30 do 14.30 na oddziale oraz od godz. 14,35 do 16.05 w Przychodni (...) przy (...) w P.. Dodatkowo od 1 stycznia 1981 r. wnioskodawca miał zgodę na równoległe pełnienie dyżurów lekarskich w D. Pomocy Doraźnej w ZOZ w P..

W dniu 26 kwietnia 1984 r. wnioskodawca uzyskał pierwszy stopień specjalizacji w zakresie chirurgii ogólnej i dodatkowo od 1 czerwca 1984 r. został zatrudniony jako asystent w ZOZ P. – Przychodnia (...) w K. i Inspektoracie ds. Orzecznictwa, pełniąc cały czas obowiązki lekarza w oddziale chirurgicznym.

Ponadto Sąd ustalił, że w 1985 r. z oddziału chirurgicznego wydzielono oddział urazowo-ortopedyczny, gdzie wnioskodawca kontynuował zatrudnienie, codziennie w godzinach od 7.30 do 12.30. Następnie od 1 grudnia 1985 r. przystąpił do specjalizacji z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej stopnia drugiego, a z dniem 1 kwietnia 1986 r. ponownie zaczął pracować wyłącznie w oddziale urazowo-ortopedycznym oraz w poradni chirurgicznej na stanowisku asystenta i inspektora ds. orzecznictwa. Z kolei od dnia 1 lutego 1989 r. powierzono mu pełnienie obowiązków zastępcy ordynatora Oddziału Urazowo-Ortopedycznego w ZOZ w P..

Kolejna zmiana zakresu czynności nastąpiła od 1 lutego 1990 r., wówczas ustalono wnioskodawcy harmonogramu według, którego miał świadczyć pracę codziennie w godzinach od 7.30 do 12.30 na oddziale urazowo-ortopedycznym oraz od godz. 12.30 do 15.05 w Przychodni (...) w P.. Natomiast w dniu 7 listopada 1990 r. po odbyciu specjalizacji drugiego stopnia wnioskodawca uzyskał tytuł specjalisty w zakresie ortopedii i traumatologii. Od dnia 1 kwietnia 1991 r. zatrudniono go na stanowisku zastępcy ordynatora Oddziału Urazowo-Ortopedycznego, a od dnia 1 marca 1996 r. powołano go na stanowisko zastępcy Dyrektora ds. (...) ZOZ w P.. Z tego stanowiska został odwołany na własną prośbę z dniem 15 stycznia

1998 r. i ponownie zatrudniony jako zastępca ordynatora Oddziału Urazowo-Ortopedycznego. Według nowego harmonogramu miał świadczyć pracę codziennie w godzinach od 7.00 do 15.00, a we wtorki od godz. 7.00 do 8.00 i od 14.00 do 15.00 na oddziale urazowo-ortopedycznym oraz we wtorki od godz. 8.00 do 14.00 w Przychodni (...) w P. oraz pracowni usg.

Również z tej funkcji wnioskodawca sam zrezygnował i z dniem 1 grudnia 1998 r. został zatrudniony na stanowisku starszego asystenta. Natomiast od 1 marca 2003 r. wnioskodawca, w związku ze stanem zdrowia, wystąpił o zmianę warunków pracy i zatrudnienie go w niepełnym wymiarze czasu pracy. W rezultacie do 30 września 2007 r. na oddziale urazowo-ortopedycznym pracował w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód: 1. Akta osobowe wnioskodawcy:

- umowy o pracę i angaże z lat 1980-2007,
- dyplom z dnia 26.04.1984r. i 7.11.1990 r.
- harmonogramy pracy z lat 1981-2007,
- powołanie z dnia 22.02.1996 r.
- zakres czynności z dnia 1.03.1996 r.

2. zeznania wnioskodawcy (e-protokół z dnia 8.05.2015 – 46 min.).

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca od 15 września 1981 r. tj. od czasu podjęcia pracy na oddziale chirurgicznym, a następnie na oddziale urazowo-ortopedycznym do ustania zatrudnienia w dniu 30 września 2007 r. wykonywał obowiązki lekarza – chirurga, a następnie specjalisty ortopedy-traumatologa. Bez względu na wykonywanie innych obowiązków, w tym lekarza orzecznika, zastępcy ordynatora czy zastępcy dyrektora ds. leczenia wnioskodawca przede wszystkim pełnił czynności medyczne – pracował jako lekarz zabiegowy tj. lekarz operujący, asystujący do operacji lub prowadzący znieczulenie.

W pracy na oddziale chirurgicznym, a następnie urazowo-ortopedycznym był codziennie, wykonywał też najwięcej spośród lekarzy planowanych zabiegów, wykonywał też doraźne zabiegi w Poradni oraz w miarę potrzeby uczestniczył w zabiegach na innych oddziałach. Inne czynności, w tym administracyjne wykonywał niezależnie, niejako przy okazji obowiązków medycznych. W szczególności Sąd ustalił, że w okresie pełnienia funkcji zastępcy Dyrektora ds. (...) od 1 marca 1996 r. do 15 stycznia 1998 r. wnioskodawca nie ograniczył swoich obowiązków na oddziale. Nadal pracował tam w dotychczasowym zakresie. Ponadto cały czas pełnił dyżury zakładowe poza czasem pracy. Pełnienie funkcji zastępcy dyrektora nie pomniejszało jego aktywności zawodowej jako ortopedy. Były takie okresy jego pracy, że był jedynym operatorem.

Sąd ustalił też, że na co dzień, od września 1985 r. wnioskodawca współpracował z pielęgniarką oddziałową - świadkiem S. Z. (1), a od czerwca 1991 r. ze świadkiem T. K. (1) - lekarzem chirurgiem ortopedą, obecnie kierownikiem oddziału urazowo-ortopedycznego SP ZOZ w P..

Sąd ustalił też, że wykonując obowiązki lekarza na sali operacyjnej, ale też w gabinecie zabiegowym wnioskodawca narażony był na promieniowanie rtg oraz przebywał w pole elektromagnetyczne w związku m.in. z wykonywaniem koagulacji.

Dowód: 1. zeznania świadków:

- S. Z. (e-protokół z dnia 8.05.2015 r. - 17 min.).

- T. K. (e-protokół z dnia 8.05.2015 r. - 31 min.).

2. zeznania wnioskodawcy (e-protokół z dnia 8.05.2015 – 46 min.).

Dokonując tych ustaleń Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu jego zatrudnienia w SP ZOZ w P.. Na podstawie zachowanych dokumentów można stwierdzić, w jakim charakterze wnioskodawca pracował. Strona przeciwna nie kwestionowała ich w toku procesu. Korzystając, więc one z domniemania prawdziwości zawartych w nich oświadczeń z mocy art. 244 i nast. k.p.c.

Za wiarygodne Sąd uznał też zeznania świadków: S. Z. (1) i T. K. (1) nadal zatrudnionych w szpitalu w P. na oddziale urazowo-ortopedycznym. Świadkowie ci szczegółowo opisali zakres i rodzaj prac wykonywanych przez wnioskodawcę oraz jak wyglądała organizacja pracy na oddziale.

Zeznania świadków łącznie z zeznaniami wnioskodawcy oraz dowody z dokumentów wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, są one wiarygodnym źródłem ustaleń faktycznych. Wynika z nich, jaką pracę i w jakich warunkach wykonywał wnioskodawca.

Natomiast bez istotnego wpływu na ocenę sprawy pozostaje dokumentacja dotycząca dyżurów zakładowych. Dyżury te świadczone był bowiem poza normalnym czasem pracy. Jedynie pośrednio z zachowanej dokumentacji wynika, że wnioskodawca w każdym miesiącu w latach 1996-1998 r. pełnił dyżury na oddziale urazowo-ortopedycznym, był czynnym lekarzem tego oddziału niezależnie od wykonywanej funkcji zastępcy dyrektora.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy F. J. jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzny (w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach).

Ponadto emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Równocześnie zgodnie § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) - dla ustalenia tych uprawnień - za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. Rozporządzenia - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji - w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie

§ 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

Bezsporne jest, że wnioskodawca występując z wnioskiem emerytalnym wykazał, iż ukończył 60 lat, posiada 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

W toku rozpoznawania sprawy przed organem rentowym sporny okazał się charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie sprawowania funkcji zastępcy dyrektora ds. lecznictwa w SP ZOZ w P. od 1 marca 1996 r. do 15 stycznia 1998 r. tj. łącznie w wymiarze 1 rok, 10 miesięcy i 15 dni.

W orzecznictwie podnosi się, iż praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 lutego 2012 r., III AUa 1797/11, LEX nr 1130404).

W ocenie Sądu fakt sprawowania przez wnioskodawcę funkcji zastępcy dyrektora nie podważa, a przede wszystkim nie dyskwalifikuje faktycznie wykonywanych przez niego obowiązków chirurga-ortopedy. Wnioskodawca w zasadzie przez cały okres pracy w szpitalu niezależnie od powierzenia różnych funkcji, w tym administracyjnych pracował głównie jako lekarz. Obowiązki związane z zarządzaniem miały charakter dodatkowy, wręcz incydentalny, gdyż wnioskodawca wykonywał głównie obowiązki związane z leczeniem pacjentów. Świadczenie jednoznacznie stwierdzili, że pełnienie funkcji zastępcy dyrektora nie miało wpływu na pracę wnioskodawcy jako lekarza, nie zauważono zwłaszcza, aby ta aktywność była mniejsza w związku z pełnioną funkcją. Z kolei z racji specjalizacji i charakteru oddziału urazowo-ortopedycznego i poradni ortopedycznej wykonywał obowiązki operatora zarówno przy zabiegach na sali operacyjnej, jak i w gabinecie zabiegowym.

W rozpoznawanej sprawie istotne okazały się zeznania świadków, którzy stale współpracowali razem z wnioskodawcą.

W rezultacie Sąd przyjął, że wnioskodawca wykazał dodatkowo 1 rok, 10 miesięcy i 15 dni pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach w szpitalu w P. znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym – ogólnych świadectwach pracy, zachowanej dokumentacji osobowej oraz w zeznaniach świadków i jego własnych. Podnieść należy, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowadniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego i nie są potrzebne jakieś szczególne dowody np. z dokumentów - wystarczą dowody np. z zeznań świadków i stron. Na tej podstawie Sąd przyjął, że odwołanie wnioskodawcy jest zasadne, a jego żądanie co do zmiany zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym charakteru zatrudnienia zasługuje na uwzględnienie.

Wnioskodawca w spornych okresach wykonywał faktycznie prace stale i w pełnym wymiarze czasu pracował w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych na oddziale urazowo-ortopedycznym na stanowisku lekarza (operującego, asystującego do operacji

i znieczulającego). Prace takie są wymienione w Dziale XII poz. 2 powołanego wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stanowisko pracy zajmowane przez wnioskodawcę jest także zakwalifikowane do tej kategorii w przepisach resortowych, zawartych w wykazie A Dział XII, poz. 2 lit. a pkt 1 załącznika nr 1 do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej (Dz. Urz. MZiOS nr 8 poz. 40 ze zm.).

Wnioskodawca wykazał więc łącznie 15 lat i 5 miesięcy pracy w warunkach szczególnych i w rezultacie spełnia wszystkie przesłanki do otrzymania emerytury przewidziane w art. 32 powołanej na wstępie ustawy o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie i na mocy powołanych przepisów w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając mu prawo do emerytury, poczynszty od dnia 1 lutego 2014 r. tj. złożenia wniosku emerytalnego, o czym orzeczono w pkt I-szym wyroku.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Kierując się tym przepisem oraz uwzględniając wcześniejsze rozważania Sąd uznał, że ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków oraz ocena dokumentów osobowych) zwalniają organ rentowy z odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia emerytalnego wnioskodawcy. Orzeczenie w tym zakresie zawarto w pkt II-im wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pkt III-im wyroku znajduje uzasadnienie w treści art. 98 k.p.c. i 108 k.p.c. w zw. z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 461) - § 12 ust. 2 i § 13 ust. 1 pkt 2.

Zgodnie z powołanymi przepisami Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji, przy czym zasadą jest, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Ta zasada odpowiedzialności za wynik procesu oznacza, że strona, która sprawę przegrała, obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Sąd uznał, iż pełnomocnik wnioskodawcy aktywnie reprezentował swego mocodawcę. Składane wnioski dowodowe zmierzały do szybkiego i rzetelnie wyjaśnienia sprawy.